

LELKIPÁSZTORI LEVÉL

Római Katolikus Egyházközség Vác - Felsőváros Plébánia

2020. HÚSVÉT

Túrmezei Erzsébet:

Most nem sietek,
Most nem rohanok,
Most nem tervezek,
Most nem akarok,
Most nem teszek semmit sem,
Csak engedem, hogy szeressen az Isten

Most megnyugszom,
Most elpihenek
Békén, szabadon,
Mint gyenge gyerek,
És nem teszek semmit sem,
Csak engedem, hogy szeressen az Isten

S míg ölel a fény
És ölel a csend,
És árad belém
És újjáteremt,
Míg nem teszek semmit sem,
Csak engedem, hogy szeressen az Isten,

Új gyümölcsöt terem,
Másoknak terem,
Érik csendesen,
Erő, győzelem...
Ha nem teszek semmit sem,
Csak engedem, hogy szeressen az Isten.

Csáki Tibor plébános

Húsvéti hittel

Az egész nagyböjti készülődésünket átjárta az a dráma, amit csak így emlegetünk Korona vírus.

Megtapasztaltuk sebezhetőségünket, kiszolgáltatottságunkat. Minden megváltozott. De Isten kezében vagyunk. Az ehhez hasonló rendkívüli helyzetben még jobban megerősödhet Isten iránti bizalmunk. Nagyon erősen és buzgón könyörögjünk, hogy kerüljön el bennünket a betegség. A rendkívüli helyzet hitünk próbája és megerősítője is lehet. Hiszen *„akik Istent szeretik, azoknak minden javukra válik” (Róm 8,28).*

Szükségünk van erre a húsvéti hitre. Túl sok a nagypéntek az életünkben. Sokáig húzódott a hűvös idő. A hóvirágok a hideggel dacolva előbújtak, hogy hirdessék: közeleg a tavasz. Nem féltek, hogy megfáznak, mert tudták, hogy prófétaik szerepük van. De jó lenne tanulni tőlük! Nem félni fagytól, közönytől, betegségtől, koronavírustól.

Húsvét hajnalán bizonyossá vált, hogy a szeretet erősebb, mint a gyűlölet. A feltámadás azt jelenti, hogy győz az élet. Kérjük Istent, hogy igazi tavaszt (reményt) tudjunk vinni életünkkel környezetünkbe! Szeressük a helyet, ahol élünk, az utcát ahol nap mint nap járunk. Vegyük észre, hogy mindenki a jó szóra, szeretetre vár. Ebben a rendkívüli időszakban engedjük Istennek, hogy munkálkodjon bennünk és általunk!

**„Akik Istent szeretik, azoknak minden javukra válik”
(Róm 8,28).**

A megtört
beteg
embertársaink-
ban ugyanaz a
Krisztus van
jelen, mint a
szentostyában.

Székely János püspök

Varga László püspök

Egy másfajta vírus Ne féljete!

Hat másodpercenként meghal egy gyermek a Földön éhezés, vagy a legalapvetőbb gyógyszerek hiánya miatt. Ez nem mozdítja meg a világot, nem indulnak repülők, hogy élelmet szállítsanak a Föld legszegényebb országaiba. Pedig bőven volna annyi repülőgép és élelem, hogy a Földön senkinek se kelljen éhen halnia. Ez nem üti át modern, jóléti társadalmunk ingerküszöbét.

Talán azért nem, mert ez mások életéről szól. A koronavírus pedig a miénkről. Van aztán nagyon sok lelki vírus is, ami terjed a világban, rontja, betegíti az emberek életét: ez ellen sem tesz semmit a világ. Azt kívánom minden kedves honfitársamnak, hogy miközben megteesszük a járvány terjedésének megállításához szükséges lépéseket, gondolkodjunk el a világunk más, ennél sokkal nagyobb bajain, és szánjuk el magunkat arra, hogy a földi életünk hátralevő részében mindent megteszünk ezeknek a betegségeknek a gyógyításáért!

Ne féljete, és ne rémüldözzete, akkor sem, ha nem juthattok el szentmisére vagy nem áldozhattok! Inkább fedezzéte fel azokat a lehetőségeket, amelyeket maga a Mester kínált fel nekünk, a vele való találkozásra. Megígérte és megtartotta: ahol ketten vagy hárman összejönnek az Ő nevében, ott lesz köztük! Az élet ígében, a Szentírásban valóságosan jelen van. Ha naponta olvassuk, elmélkedünk róla, és belőle táplálkozunk, az örök életünket vesszük magunkhoz! A megtört, beteg embertársainkban ugyanaz a Krisztus van jelen, mint a szentostyában. Ő jelentette ki: amit egynek ezek közül tesszünk, azt vele tesszük. Isten mindent a javunkra fordít, csak legyen bátorságunk ezt a helyzetet is a feltámadás, a húsvét felől nézni. A mi igazi reményünk Isten országa és a mennyország! Nincs más távlat. Ezért írja Pál apostol: „Számomra az élet Krisztus, a halál pedig nyereség.” A koronavírus rákérdez a hitünkre, a feltámadásba vetett hitünkre is.

Puskás Attila teológia tanár

„Akár élünk, akár meghalunk, egyaránt az Úréi vagyunk” (Róm 14,8). Azé az Úré vagyunk, aki szenvedett, meghalt és feltámadt értünk, hogy mindvégig elmenő és örök életet ajándékozó szeretetét bizonyítsa.

Emlékezz ember

„Emlékezz, ember, por vagy és porrá leszel!” – Mintha a járvány maga is felkiáltójellé válna, mely törekenységünkre, emberi létünk sérülékenységére figyelmeztet bennünket. Azzal az alapvető léthelyzettel szembesít, melyről könnyedén megfeledkezünk: nem kontrollálhatjuk és uralhatjuk mindenestől létezésünket, nem mi vagyunk abszolút urai saját életünknek, de a természetnek és a történelemnek sem.

Önkéntelenül is Pascal sorai jutnak eszünkbe: *„Nádszál az ember, a természet leggyengébbike (...) Nem kell az egész világmindenségnek összefognia ellene, hogy összezúzza: egy kis pára, egyetlen csepp víz elegendő hozzá, hogy megölje”* (Gondolatok,347).

A járvány fájdalmas tapasztalata ugyanarra figyelmeztet, amire a hamu egyszerű jele és a böjtkezdő felszólítás is emlékeztet: számoljunk le a mindenhatóság hamis illúziójával, s ajánljuk önmagunkat, szeretteinket, egész életünket és minden embert Isten irgalmas szeretetébe. Mérítsünk bátorságot és erőt az apostol szavaiból:

*Uram, ahová tettél, ott szolgállok,
Ahol megsejtelek, ott kereslek,
Ahogyan tudlak, úgy követlek,
Ha megbotlom, nem csüggedek,
Ami van, azért magasztallak,
Ami nincs, azért nem zaklatlak,
Ami a munkám, megcsinálom,
a jó szót érte sose várom,
Ha nem sikerül, nem kesergek
És másnap mindent újrakezdek.*

(Erdélyi gyűjtés)

**"Nádszál az
ember, a
természet
leggyengébbike."**

Pascal

Giuseppe Petrocchi püspök

„Húsvét csinálás”

Isten ajándékai olyanok, mint létünk eseményei. Hasonlóak ahhoz, mint amikor „csomagok” érkeznek hozzánk. Néhányat ezek közül „Gondviselés” küld. Vannak olyanok, amelyek emberek kezdeményezései által érkeztek. Más „csomagok” a társadalmi vagy természeti körülmények által érkeznek hozzánk.

Tudvalevő, hogy egy csomagot mindenekelőtt el kell fogadni: csak az elfogadás után lehet kinyitni és birtokba venni az általa őrzött tartalmat. Ez érvényes, a hasonlatnál maradván az események szintjére is. Nyugalommal kell elfogadni azokat, megtanulva különbséget tenni a „csomagolás” és az ajándékok között, amelyek „belül” vannak. Vannak események, melyek első látásra szépnek és kívánatosnak tűnnek. Mások egy „csúnya” vagy nem tetszetős érzelmi bevonó réteg mögött rejtőznek. Mégis mindkét esetben alapvető, hogy ne hátráljunk meg az első benyomás hatására és túllépünk a látszatok küszöbén, hogy megvizsgáljuk a belsőt és keressük ott az értékes „kegyelmet”. Sajnos sokan vannak olyanok, akik megállnak a „csomagolásnál” és mivel nem tetszőnek találják, méltatlankodva visszautasítják azt. Így cselekedve, nemcsak a

dobozt utasítják vissza, hanem az ajándékot is, amelyet az tartalmaz. Abból a történelemből, amely annyira hatással volt létükre, csak egy haragos emléket őriznek meg, társítva az általában gyógyíthatatlan zúgolódással.

Mások átveszik ugyan a „csomagot”, de sajnos miután kinyitották, csak a „csomagolópapírt” veszik észre és őrzik meg, összegyűrve és bepiszkolva. Így azzal a tudattal, hogy értéktelen, hagyják ide-oda hanyódni a gyöngyöt, amelyet tartalmaz. Gondosan tudatosítják az esemény negatívumát és haragosan beszélnek róla (évek távlatában is), de a számvetésben, amelyet csinálnak, a kegyelemnek a nyoma sem tűnik fel, amelyet kaptak.

...különbséget
tenni a
„csomagolás” és
az ajándékok
között...

Kevesen vannak azok, akiknek sikerül – gondossággal és teljességgel – a helyes művelet: bizalommal elfogadni az eseményeket. Aztán a hit megkülönböztetésével továbbmenni túl a “valós csomagolásokon” és végül örömmel megtalálni “az igazgyöngyöt”, amelyet tartalmaz, végtelen hálával értékelve azt. Ezek az emberek, a Szentlélek vezetésével képesekké válnak arra, hogy hálát adjanak, mint Mária. „Nagy dolgot tett velem a Hatalmas.” Beszámolnak azokról a dolgokról, amelyeket Isten visz véghez életükben, és megtanulják, hogy mindent az életszentségben való növekedés eszközévé tegyenek.

Biztos, hogy ez a művészet, éppen azért, mert a legnemesebb, a legnehezebb is: boldog, aki megtanulja. Így sikerül minden eseményből előhozni a pozitívumot, áldva Istent, megőrizve a szív örömét. (1. Tessz.5,16-20). Ez egy készség, melyet kifejleszthetünk magunkban, mely megtanít a „Húsvét-csinálás”-ra. Készség, hogy túléljünk az Úr erejében a rossztól a jóra, a bűntől a kegyelemhez, az önzés fogságából a szeretet szabadságára.

Olyan vállalkozás ez, amelyet a saját erőnkkel nem tudunk megvalósítani. De éppen a húsvét nyit meg bennünket a reményre, amely lehetővé teszi azt, hogy higgyünk. Föltárta és járhatóvá tette számunkra az Igazság és az Élet útját az által, aki mindent újjá alkotott.

...mindannyian
ugyanabban a
bárkában
vagyunk...

Jávorka Lajos atya

Urbi et Orbi

Róma, márc. 27. péntek 18 óra, Szemerkél az eső, a szürkületben a kihalt téren Ferenc pápa fáradt mozdulatokkal halad az oltár felé. Jézus kereszten való elhagyatottsága jut eszembe. A pápa összetörtsége mindnyájunké. Ennyire egyedül pápa bizonyára nem tartott még liturgiát a Szent Péter téren. De ahogy lélekben én is ott vagyok szorosán mellette, tudom, sok millióan vagyunk ott ugyanígy. Nincs harangszó, csöndesen indul a liturgia. Most különösen szépen hangzik az evangélium éneklése. Jézus megmenti a viharral küzdő apostolokat – megment bennünket is! Ferenc pápa homíliája őszinte szembenézés, de egyúttal meghívás is a szabadító Jézussal való új kapcsolatra és az egymással mélyen megélt közösségre. Arról beszél, hogy az apostolokhoz hasonlóan mi is „mindannyian ugyanabban a bárkában vagyunk, mindannyiunknak szüksége van a kölcsönös támasznyújtásra. Rájöttünk, hogy nem tudunk külön-külön, a magunk erejéből előrejutni, hanem csakis együttesen. Nem tagadhatjuk meg a közösséget: testvérként összetartozunk”. Ez az összetartozás és szolidaritás a beszéd vezérgondolata. A

"Úgy goldoltuk,
örökre
egészségesek
maradunk egy
beteg világban."

Szentatya érzékletesen jellemzi azt a fogyasztói életvitelt, amely ma az emberiség nagy csapdája: „A lehető legnagyobb sebességgel robogtunk előre, úgy éreztük, erősek és mindenre képesek vagyunk. Engedtük, hogy felemésszenek minket a tárgyak és megrészegítsen a sietőség. Nem tértünk észre a háborúkkal és a világszintű igazságtalanságokkal szemben, nem hallottuk meg sem a szegények, sem a mi súlyosan beteg bolygónk kiáltását. Úgy gondoltuk, örökre egészségesek maradunk egy beteg világban.”

Mélyen megérint pozitív látása, ahogyan rámutat a közöttünk élő, bennünket hűségesen szolgáló embertársainkra: „Magunk körül láthatunk megannyi példás útitársat, akik a félelem közepette is a saját életük odaajándékozásával válaszoltak. Soha nem jelennek meg a magazinok címlapjain, sem a legújabb show-műsorok hatalmas kifutóin, ám napjainkban mégis kétségkívül ők írják történelmünk leginkább döntő fontosságú történéseit: az orvosok, az ápolók, a bevásárlóközpontok dolgozói, a takarítók, a gondozók, a szállítók, a rendfenntartók, az önkéntesek, a papok, a szerzetesek és még sokan mások, akik megértették: senki sem menekülhet meg egyedül, önmagában.” Ferenc pápa végül megnív mindnyájunkat, hogy Krisztus keresztyének és föltámadásának erejében találjunk rá ismét a vendégszeretet, a testvéri érzület és a szolidaritás új formáira. Mint eddig szolgálata során már annyiszor, a pápa ismét arra kér bennünket, hogy köteleződjünk el együtt, egymást segítve egy emberibb világ építésére, legyünk tényleg a „testvéreink őrizői”.

A homília után lassan odamegy a Santa Maria Maggiore-bazilika Szűz Mária-ikonja, a Salus Populi Romani elé és ott hosszan időzik. Végül hosszú csöndes imádság következik az eucharisztikus Jézus előtt. Úgy hiszem, ezek a hosszú, néma csöndek nemcsak a hívőket, de sok-sok jó szándékú nem hívőt is megszólítanak. Miben hisz a pápa? Mi az én szerepem, az én teendőm ebben a történetben? Tehetek én is valamit a világért, legalább a szűkebb környezetemért? Nagy gond ez a fertőzés, és még nagyobb baj a világ és az emberiség állapota. De még ennél is nagyobb, sokszorosan nagyobb a kegyelem, amelynek a Jóisten a forrása, de általa a közöttünk élő, hűségesen szolgáló, a jóban kitartó embertestvéreink is.

Katarzisként éltem meg ezt az Urbi et Orbi áldást. Ha bűnbánó lélekkel éltem végig ezt a liturgiát, a jóra igazán elszántam magam, akkor teljes bűcsút nyerhettem, megkaptam a teljes szabadságot!

VELÜNK TÖRTÉNIK...

Mindennapok lelkigyakorlata

Ebben az évben Jálics Ferenc jezsuita atya: Tanuljunk imádkozni c. könyve segítette húsvéti készülődésünket. Hétről hétre összegyűltünk, - *amíg lehetett* - hogy megosszuk egymással tapasztalatainkat a napi evangéliumok és elmélkedések kapcsán. Azokat a részeket, amelyek megszólítottak bennünket aláhúztuk, és megbeszéljük egymással. Egymás hite által épülünk. Ezt kértük mi is: „*Uram taníts minket imádkozni*”. Ne elégedjünk meg egy nagyon közepszerű, mechanikusan elmondott szöveggel, amelyből hiányzik a szívünk. – „*Minden korban és számtalanszor ismételte a kritika, hogy a templomok tele vannak imádkozó emberekkel, de életük elmentésben áll a kereszténységgel. Ez sok esetben bizony így van*” - írja Jálics Ferenc. A napi elmélkedés és ima segített, hogy életünket és Istennel való kapcsolatunkat ne különítsük el egymástól.

Vízözön előtt-vízözön után...

Március 22.-én volt az első vasárnap, hogy nem tarthattunk nyilvánosan szentmisét, nem találkoztunk keresztény közösségben, nem járulhat-

tunk szentségekhez. Szinte elváltak bennünket keresztény gyökereinktől. (vagyis a gyökereink klasszikus formáitól... Meg kell most találnunk a másik dimenziót) Isten különös gondviselése, hogy március 21.-én beszerelték templomunkba az internetet, így lehetővé vált, hogy a szentmiséket felvegyük és így kapcsolódjunk be a legszentebb áldozatba. Sokan otthon kis házi oltárokat építettek. – Valamit tanít nekünk az Úr. Meghalljuk-e? Megértjük-e az idők jeleit? (Mt.24.32) Virrasszatok, legyetek készen! Talán azt is tanítja nekünk, hogy:

„ amikor imádkozol, menj be a szobába, zárd be az ajtót, s imádkozzál titokban mennyei Atyádhoz! S mennyei Atyád, aki a rejtekben is lát, megjutalmaz.” (Mt.6.6)

Vagy azt, „*hogy a kenyértörést házaknál végezték*”(Apcsel.2.46) Közös közösségben.

Különös volt átlátni, - főleg az idősebbeknek - azt is, hogy Isten Orszá-

VELÜNK TÖRTÉNIK...

ga nem tér és idő. Az internet segítségével csodálatos új kapcsolatok születtek. Online: Igekör, Katekumen hit-tan, Bibliaóra, Teremtésvédelmi kör, Kismamás lelki gyakorlat. „Mert ahol ketten vagy hárman együtt vagytok az én nevemben, (Akár virtuálisan) ott vagyok köztetek”- (fontos tényező, hogy ez csak ott működik, ahol volt – és maradt személyes kötődés). Annyi mindent tanít nekünk az Úr. Meg-halljuk-e? Vagy várjuk, hogy folytatódjon minden ugyanúgy ahogy régen. Nagyon örülnék, ha felfedoznánk a „belső szobánkat”. Ha túllépnénk a formális imákon. Ha felfedoznánk a Bibliánkat, ha olyan fontossá válna, mint a mobilunk, hogy már nem tudnánk nélküle élni. Nagyon örülnék, ha a „A kenyértörést házanként végeznénk”. A keresztények háza templommá változna, ahol kis közösségekben találkozunk.

Amikor a vízözön véget ért, akkor Isten szivárványt helyezett az égre. Kérjük ezt a békét hirdető szivárványt, legyünk annak alkotói, hitünkkel szeretetünkkel.

- Tibor atya

Öröm olimpia.

Mácz István írja az Örülj velem c. könyvében: „Az ember öröme születt. Erről beszél minden mosoly, minden kacagás, minden nevetés. Ha mégis kevés az öröm, arról nem az örömben gazdag világ tehet, hanem az emberi szív, mely az örömet észre nem veszi, át nem éli. Az öröme szükségünk van, mert kiolthatatlan ösztönnel a boldogságot keressük. A boldogság pedig örömben lép elénk. Amint az életünk „egészét” a pillanatok, a percek töredékében éljük

meg, hasonlóképpen az „egész” boldogság egyszerre nem birtokolható, csak az örömben élhető át. A boldogságot keresem én is, mint Te. Nem találok én sem, amint Te sem lettél rá teljesen. A boldogságot mindig holnapra várjuk, holnaputánra, majd... Közben most élünk, most érzünk, most kell a szívnek örülni, hogy emberi legyen élete.”

A szépen, jól elvégzett munka öröme mély, csendes öröm. Sokkal gyakoribb és igazabb a zajos és felszínes sikereknél. Ismerjük az előttünk álló kihívások feszültséggel teli örömét is. Az ember – a keletiek bölcsessége szerint - az akadály gyermeke. A nehézség egy lépcső, amire ez van írva: Gyere, fent találkozunk! Az apró öröme művészetéhez talán a gyermekek értenek a legjobban. Ha biztonságban, szeretetben élnek, mindennek tudnak örülni: állandóan csodálkoznak, szenvedéllyel merülnek „munkájukba” a játékba, szüntelenül keresik-kutatják a természetet, mindennél jobban értékelik a kapcsolatot, akár-

VELÜNK TÖRTÉNIK...

hányszor elesnek, bátran szaladnak tovább... Ilyeneké a mennyek országa. Mi pedig az Istengyermekség lelkét kaptuk.

„Örömrre kell berendezkedni. Nem szabad félni a teljes örömtől.”
(Pilinszky János)

Ezzel a reménnyel vágtunk bele sajátos olimpiánkba. A sportolók olimpiáját elhalasztották, de mi, Placid atya nyomán nem halasztottuk el. Pont akkor hirdettük meg, amikor *"ránk tört az áradat."* Placid atya beszámolójából tudjuk, hogy a Gulagon a rabok örölimpiát rendeztek. Gondolom, nem kell külön részleteznem, hogy a Gulag milyen hely volt, és még azt sem lehetett tudni, hogy aki oda került, az valaha távozhat-e onnan. De attól még voltak örömeik - sőt, az okozott nekik nehézséget, hogy egy egész napon keresztül fejben tartásuk, aznap milyen örömeik érték őket, (mert olyan sok volt) hogy este el lehessen dönteni, ki volt a győztes. Napi 14-15 öröm alatt

nem lehetett nyerni! A Gulagon! Ez azt jelenti számunkra, hogy az örömeink spirituális gyökerei vannak. Az örömet leginkább az alapozza meg, ha valakiben meggyőződéssé tudott válni, hogy élni jó! Ha ez valakiben meggyőződéssé vált, akkor az az örömeik kifogyhatatlan lehetőségét biztosítja számára!"

Placid atya 4 ÉLETSZABÁLYA :

Első szabály: A szenvedést nem szabad dramatizálni, mert attól mindig gyengébb lesz az ember!

Második szabály: Keresni kell az élet apró örömeit! A szenvedés magától jön, azt senkinek nem kell keresni. Az életben az örömet kell keresni, az örömet, az apró örömet.

Harmadik szabály: Abba kell hagyni a nyekergést, hogy én ártatlan vagyok (kicsi vagyok, de mint kicsi, megmutatom, hogy különb vagyok...)

Negyedik szabály: Akinek van hová kapaszkodnia, annak könnyebb elviselnie a szenvedést.

Milyen szép lenne, ha mi is ilyen versenybe neveznénk be, és megosztanánk egymással az örömeinket ezekben a nehéz napokban!

VELÜNK TÖRTÉNIK...

Levelek a karanténból

- Hihetetlen öröm volt újra "bemenni" a Fehérek Templomába, és "látni" Benneteket!! Mint egy biztos pont a felfordulásban!

- Az elmúlt napokban Sokak áldozatos szeretetéből hihetetlen mennyiségű szuper anyag jutott el különböző fórumokon mindenkihez. Köszönet érte, olyan szívmelengető ez. Ezek a napok számomra egyre inkább ajándékok, nemcsak azért, hogy egymásra jobban figyelhessünk, hanem elsősorban Istenre, Benne és Rajta keresztül önmagunkra... rendezzük a rendeznivalókat, az Ő közelségét. Sok mindennel segíthetjük gyermekeinket is, szintén sok segítő pszichológiai oldalt is találhatunk... de Istennél nagyobb biztonságot semmi sem adhat... Hihetetlen a gyermekek nyitottsága, fantasztikus kérdéseik és gondolataik vannak!

- Hálásan köszönöm, hogy láthattam a vasárnapi szentmisét. Megrendítő és mégis nagyon megerősítő volt éreznem, hogy továbbra is együtt maradhatunk, hallhatjuk prédikációdat és lélekben áldozhatunk vasárnaponként. Szívesen bekapcsolódnék az "*öröm olimpiába*".

- A tegnapi napom igazán örömteli volt. Megszületett a 7. unokám Gergő fiaméknál a 3. gyermek. Egyetemista unokám Liza kiváltotta a gyógyszerimet. Kisebbik fiam Zoltán beugrott, hogy csak "bedobnám neked a husit". Megjegyzem önkéntes karanténba vonultam 4 napja. Felhívtam 3 egyedülálló ismerősömet és nagy örömet okozott hogy nagyon örültek a hívásomnak. Nagyon finom pogácsát sütöttem, amit szét is osztogattam szigorúan küszöbön keresztül. Ma reggel egy barátom bevásárolt nekem.

- Lesétáltam a Hétkápolna melletti tóhoz, gyönyörködhettem a szép hattyúban és az önfeledten pecázó fiatalokban. (kicsit talán irigykedtem is rájuk). Aztán tovább sétáltam a Duna partra és élvezettel szippantottam be a virágzó fák illatát, élveztem a tavasz jelenlétét.

- Ma délután nagy örömmel néztem és hallgattam a múlt heti misét. Úgy döntöttem, hogy benevezek az Örömolimpiára, így hát elküldöm a heti örömlistámat:

- egy kis veréb szállt egész közel az ajtóhoz, és kereste a cinkegolyót, meg is találta és evett
- kinyílt az udvaron egy jácint
- gyönyörűek a virágzó fák a postával szemben
- sikerült on-line elintéznem a fundamentás kölcsönünk továbbfizetését

VELÜNK TÖRTÉNIK...

- a maszk jó szolgálatot tett ebben a fagyos időben, nem fázott az orrom

-piskóta tekercs volt a desszert
- tanultam egy jó receptet: Lángoló fahéjas,almás palacsinta

- Olyan szépen kérted, hogy osszuk meg az öröm olimpiájára a gondolatainkat, hogy bátorkodom akkor írni. Gyerekeim már nagyok, vasárnapi misére is nehezen szedem össze őket egyszerre. De múlt héten pénteken az Urbi et Orbi áldásra és a Pápa beszédére mindhárman le tudtak ülni a tv. elé. Kimondhatatlanul jó és megható volt számomra ez a lehetőség a saját otthonunkban. Ahogyan a Pápa egyedül, azon a hatalmas téren, az elhagyatottság szimbóluma volt. Az Oltáriszentséggel a kezében.... Minden nép, nemzet, ember fájdalomával, szomorúságával. A tér ugyan üres volt, de hány millió ember nézhette... ki-

sebb, nagyobb közösségben, családban. Hányan imádkozhattak veled együtt? Sokkal többen, mint ahányan arra a Szent Péter térre valaha beértek!!!

- Március elején, egy hatalmas duci zöld hernyó (kb.6cm) mászott a szoba kövezetén. Nem tudom, hogyan került oda! Nagyon élénk volt. Kitenni nem akartam a mínuszok miatt. Betettem egy befőttes üvegbe. Csak petrezse-

lyemmel tudtam megkínálni. Ette.

Majd eltelt pár nap, a virágtartó alján élt, már majdnem elfelejtettem őt. Mikor újra megszemléltem, eltátottam a szám! A hernyó helyett egy kicsi, kemény, barna tokot találtam. Rá kellett jönnöm, hogy bebábozódott!!!

Utánaolvastam, és megtudtam, hogy márciustól áprilisig tart a bábállapot. Sokszor nézegettem, míg teltek a napok. Elgondolkodtam, hogy valójában így vagyunk mi emberek. Rusnya, zöld hernyólétünk után jön a bábállapot, a várakozás időszak, mely után átváltozunk és egy gyönyörű, színes, szárnyaló világban találjuk majd magunkat. A feltámadáskor.

A hernyóm március 30-án éjjel átváltozott éjjeli lepkévé. Még pár napig nézegettük, csodáltuk. A szobanövényemen üldögélt. Majd szabadon engedtem a nagy SZABADSÁGBA!

Ugye szép!

VELÜNK TÖRTÉNIK...

- Alig-alig vásárolunk, kizárólag a legszükségesebbeket, mégis, az életmódunk szemernyi sem romlott.

- Együtt rezdül az egész család, hiszen az egész napot egy légtérben töltjük.

- Az online-oktatás sokkal koncentráltabb felkészülést igényel, mint a köznap; a rutinból adódó improvizálás a háttérbe szorul, marad a tiszta tudás, sok mindenre rávilágít ez, átgondolásra késztet.

- Ezzel a krízishelyzettel talán kiváltunk egy harmadik világegést, hiszen nem volt még a világtörténelemben generáció, ami háború nélkül és általános jólétben élte volna le az életét. Amúgyis túlzottan gyorsult, fejlődött, változott, szinte követhetetlen sebességgel a technológia, ezzel párhuzamosan vált életformává az egyéniesedés. Ez a helyzet talán visszavezet

minket a közösségi lét, mint érték tiszteletben tartására. Ebből pedig hit fakad, tisztelet, szeretet. Talán. Legyen ez a mi generációnk háborúja, hogy ne legyen szükség valódira. Mert, sajnos úgy tűnik, háború nélkül nem bírjuk... ez a mostani helyzet még mindig kevésbé borzalmas.

- Nekem sok örömem van karantén idején is. Vagy lehet, hogy a bajban jobban keresem az örömet és jobban észreveszem? A munkahelyi csapat, amelyik tavaly teljesen szétiláldott, összetört és bizalmatlan és csalódott lett, most a krízishelyzetben összetart, segíti egymást, és amikor hirtelen, azonnali segítségre összefogásra lett szükség, első szóra ugrottak és belevetették magukat a feladatba. Megható ezt látni, mert fél évvel ezelőtt hihetetlennek tűnt, hogy ez a maréknyi ember egyszer még közösségként éledhet újjá... Az Isten működik. A legreménytelenebb helyzetekben is. Nagyon sokat segített nekem, hogy amikor megkérdeztelek, Atya, hogy

miben segíthetek, azt mondtad, nem tudom még, de az biztos, hogy nekünk kell most lenni a reménynek az emberek között. Reménységet vinni közéjük. Ez meg is határozta a feladatomat az elmúlt és az elkövetkező hetekre. Ráébresztett, hogy most nem jó szakembernek, jó főnöknek kell lennem, nem erre kell törekednem, hanem arra, hogy reménységet és bizalmat vigyek a munkatársak közé - a távolból, online... Fantasztikus látni a sok segítőkész embert, sokan, sokféleképpen igyekeznek segíteni egymásnak. Hozzám is sok apró segítség jutott el, és én is sok apróságban tudok segíteni sokaknak. Ez nagyszerű érzés, építi bennem a bizalmat, a reményt.

- A megszokott életünkön változtatni kell, most karanténban élünk!

Most nem tehetem, amit szeretnék: sétálni, mászkálni, ami legjobban hiányzik, közösségbe járni. Hiányzik az együttlét: családommal, barátaimmal, ismerőseimmel. Keresnem kell olyan

VELÜNK TÖRTÉNIK...

lehetőségeket, amivel pótolom a hiányokat. Mik lehetnek ezek?? Először is szem előtt tartanám Placid atya négy életszabályait, de hozzátennék egy ötödiket: humor, jókedv, nevetés.

- Többet beszélgetni egymással (házaspárok), egymásról, jobban odafigyelni a másikra, még nagyobb türelemmel és szeretettel.

- Olvasni, zenét hallgatni, rendet rakni, selejtezni, sütni, főzni finomakat, amit azelőtt meg se próbáltam.

- Gyakrabban imádkozni, most van miért és kikért. Bibliát vagy bármilyen imádságos könyveket olvasni. Tibor atyától kaptam egy könyvet: Tanuljunk imádkozni! Most van rá idő megtanulni, elsajátítani. **KÖSZÖNÖM!** Úgy érzem, van mit csinálni!

- Hálát adok a Jóistennek, hogy én is áldásként élhetem meg ezt a rendkívüli időszakot. Minden nehézsége arra világít rá, hogy mennyi kincs birtokában vagyok, mennyi régóta parlagon hagyott lehetőségem van! Hálát adok az online misékért, a Fehérek templomából. Erőt adnak, és hitem megerősítését szolgálják! Új és mély élmény az otthonunkban, az ebédlő asztalnál ülve, gyertyát gyújtva férjemmel együtt részt venni a misén! Egyszerre látni a szeretett templomunkat és az otthonunkat, figyelni a kamera által mutatott templom részleteit, gyönyörködni annak gazdagságában, hallani az orgona hangját és Gábor felemelő éneklését, imára borulni az ebédlő asztal mellett megrendítő élmény a mai helyzetben! A megsokkolt környezet átlényegül, Isten hához jön, velünk van, minden eddiginél erősebben van jelen itt, az otthonunkban! A szentírás és a prédikációk üzenetei mélyebbre mennek, hosszasan dolgoznak bennem. Átvaluk új összefüggéseket fedezek fel és élek meg. A hitem összekapcsolódik az életem

apró mozzanataival. Felfedezem azt, hogy hol, mikor nem vagyok igazán szeretetteli, mikor esem bűnbe gondolattal, szóval és mulasztással. Felfedezem azt, hogy hogyan tudok jobban szeretni.

VELÜNK TÖRTÉNIK...

Nagy segítségemre van az ennek az időszaknak egyik legfontosabb sajátossága, a bezártság, a lelassulás, a befelé és családtagjaim felé fordulás. Most látom, hogy mennyire lehetetlen tempóban, magamat és szeretteimet nem kímélve dolgoztam! Mennyi minden fontosabb volt, mint a kapcsolatok szeretettelgi megélése! Teljesíteni, kipipálni, teljesíteni, kipipálni! S mindez miért? Ugy érzem, hogy mélyen belül az attól való félelem bujkál, hogy nem elég az, amit teszek, hogy nem vagyok elég jó. Annak ellenére, hogy

mindig igyekeztem másokra is figyelve jelen lenni, be kell látnom, hogy ebből állt a napjaim nagy része: teljesíteni, kipipálni. Ebben a tempóban nem lehet szeretni.

Nem könnyű ez a felismerés, és nem könnyű máshogy működni! Minden nap gyakorolnom kell elengedni a szorongást, ami szinte sajátommá, belém ivódott késztetéssé vált. El kell hinnem azt, hogy jó vagyok akkor is, ha nincs dolgom végeláthatatlan. Akkor is lehetek fontos, és jó. Most, hogy így a karantén idején lassan megszabadulok a magam támasztotta elvárások börtönéből, van időm, egyre inkább felismerni azokat a kincseket, amik segíthetnek ebben a törekvésben. Most látom, hogy a feltornyosuló feladatok eltűnése milyen áldást hozott, ahhoz segít hozzá, hogy ott tevékenykedjem, ahol a legjobban kellek, a férjem, családom mellett, azt adjam, amit csak én tudok adni a számukra: az odafigyelést, a törődést! Olyan jó, hogy végre van idő elidőzni egy-egy szép látványnál, egy zenemű meghallgatásánál, meg tudom enged-

ni magamnak azt, hogy elengedem a szorongást, az önmagammal való elégedetlenséget, s néha már, ha csak percekre, negyedórákra is, de megengedem magamnak, hogy ne tegyek semmit, csak hagyom, hogy szeressen az Isten...

Egyházi közösségünk tagjait hívtam, hívom fel, egyrészt mert hiányoznak, aggódom sokukért, másrészt azért, mert az online bibliaórát készítem elő. Örömet szerez ez nekem, mert a vonal túlsó felén is örömet okoz. Örülök, hogy szolgálhatom ezzel a közösségünket.

Saját tapasztalatból tudom, hogy milyen jó most hallani egymásról, ha a monitoron is, de milyen megerősítő látni egymást! Az online igekör, a közös beszélgetés, egymás gondolatainak meghallgatása, maga az a számomra meghatározó tény, hogy ki-ki otthon ül a számítógép előtt azért, hogy együtt legyünk, nagyon megérintett. Megerősíti bennem a bizonyosságot, hogy igen, mi vagyunk az Egyház!

Öröm volt maszkot varrni a családnak és a barátoknak, öröm volt átadni

VELÜNK TÖRTÉNIK...

Zoli bácsinak, úgy örült! Öröm bevásárolni a szüleimnek, akik nagymarosi telkükön vannak most karanténban. Az aggodalom, hogy megbetegedhetnek, segít mélyebben megélni irántuk a szeretetet.

Öröm volt a minap a ligetben biciklizni. Gyönyörűek a fák, ahogy a leveleiket, virágaikat bontogatják! Olyan, mintha könnyű fátylakat viselnének hirtelen szemérmessé vált törzsükön! Öröm továbbá mindaz, hogy most mindezt leírhattam.

- Nekem már az is öröm, hogy írtál a "bárányoknak", és tartod a lelket bennünk!

De mint ahogy Placid atya írta, a második szabályban, - *"keresni kell az élet apró örömeit!"*

Ma sok ilyen "kis" örömöm volt . pld: találkoztam egy gyerekkori barátommal; kellő tisztelettel és távolsággal beszélünk egy jót.

Ma sikerült egy jót sportolnom, kb 6 km-t görkoriztam, de ami a mai legnagyobb öröm: rádöbbenem, hogy a

feleségem ezekben az időkben sokkal nagyobb odaadással gondozza a családot (nem mintha azelőtt nem a maximumot hozta volna). Finomakat főz, figyelmeztet a kijárással kapcsolatos óvó szabályokra, tanul az unokájával - ami neki okoz örömet-, stb.

Ja....és elkezdtem egy kis házioltárt tervezni.

- Köszönjük, hogy ilyen profi módon és minőségben lehetővé tettétek, hogy online bekapcsolódhassunk a szentmisébe. A Fiúk a szertartást még nagyobb figyelemmel, fegyelemmel követik az otthoni TV- képernyőn, mint a templomban, talán mert kevesebb esemény történik körülöttük, ami elvonja a figyelmüket, - így alkalmuk van sokat kérdezni akár prédikáció

VELÜNK TÖRTÉNIK...

közben, akár az olvasmányokat halgatva. Mivel mindig YouTube-ról nézzük vissza a miséket és nem élőben csatlakozunk, egyszerűen megállítom a felvételt, míg elmagyarázok mindent. Öröm az örömben, hogy erre a technika lehetőség ad.

Az örömolimpia ötlete gyönyörű lehetőség, de talán már meghirdetésére felfedeztük helyzetünk megszámlálhatatlan pozitív hozadékát.

Agnosztikus Férjem nyilván csak úgy fogalmaz: sose volt még ennyire kiegyensúlyozott az élete, teljesen abszurd, hiszen szinte minden munkánkat elvesztettük, minimálisak a bevételeink és az lenne a logikus, ha szoronganánk. De ehelyett felfedezi a hátridő-mentes, indulási/érkezési/forgalmi helyzetből adódó stressz leszákadását, egészségesebb életmód meg tapasztalását, hogy van több ideje olvasni, gyerekekkel játszani és itthon sportolni, tollasozni, kirándulni. Napirendje van. Én nekiestem a kertészkedésnek, rá tudok csodálkozni a húsvét - mint újjászületés - misztériumára egy-egy borsó/sárgarépa kicsírázásá-

ban, gyakorlom a türelmet, ha egy-egy fajta zöldségmagra 3 hetet kell várnom, öntözés közben szemlélődöm és újra meg újra gyönyörködöm Isten - természetben felénk mutatott - arcában. Őszintén szólva nekem könnyebb is így. Rohanva iskolából babysitterért, koncertről haza, stb. sokkal kevesebb idő volt minderre.

A gyerekekkel minden reggel lehet az ágyban hancúrozni, ölelni-puszilgatni egymást, erre mind csak hétvége volt lehetőség karantén előtt. Férjem látja, hogy többet kell konyháznom a gyerekek napi 5-szöri étkeztetése miatt, de sokkal többet is segít be, ez hálaival tölt el. A gyerekek sok olyasmit tanulnak most meg, ami eddig háttérbe szorult: palántázni, tollasozni, új családi társasjátékok elsajátítása, cinkék életmódja, akiket mindig figyelünk az ablakból és beszoktak hozzánk a kertbe. Tanulom, hogyan kell türelemre tanítani, türelmerekre inteni a kicsi, önállótlanabb elsős gyermekemet. Tanulom, hogyan kell egész napon át szeretettel teli szívvel másokat szolgálni, "énidő" nélkül, pedig az olyan divatos manapság. Megtanulni a bizalmat, hogy Isten tudta nélkül a hajunk szála sem görbülhet. Örülni, hogy az elmúlt 2-3 évben kifejezetten sokat utaztunk, amikor csak lehetett, mert ezután nem lehet. És áldottnak érzem magunkat a fotókat nézegetve, hogy Isten ennyi sok természeti csodáját láthattuk. Együtt.

VELÜNK TÖRTÉNIK...

Megosztva az örömet egymással. Boldogság, hogy azokkal vagyok összezárván, akiket szeretek. Hogy gyönyörű kertünk van és nem érzem börtönnek az itthonmaradást. Hogy itthon van a hangszerem és zenélhetek online koncert-szerűen is, vagy csak magamnak. Hogy van annyi online hangszerelési/zeneszerzési munka a Férjemnek és tartalék tőkénk, hogy nem fogunk 3 hónap alatt éhenhalni. Hogy rengeteg ötlet jön különböző közösségektől, milyen fejlesztő/szórakoztató ingyenes alkalmazások, honlapok, csatornák lelhetőek fel itt-ott, amik megkönnyítik a karantén helyes időhasználatát.

Köszönjük a szép, összeszedett prezentációt, sokat tanultam belőle!

Az is öröm, hogy megoszthatom az örömeimet! Az első legfontosabb, hogy vasárnap van szentmise!!!

Amikor kezdtem süllyedni és a félelem a réseken kezdett beszivárogni (a

túl sok rádiós hír hallgatása), akkor az első interneten keresztül jövő szentmise valóságos **LELKI VÉRÁTÖMLESZTÉS** volt, erőt adó, irányt mutató, tekintetünket Isten felé fordító!!! Régen voltam már ennyire jelen, és benne a szentmisében. Az volt a csodálatos, hogy nem éreztem azt, hogy Tibor atya üres templomnak prédikálna; nem tudom, hogy történt, de olyan volt mintha tömött templomhoz beszélt volna.

Sorolom a további örömeiket: Miután már az idősebb korosztályba tartozok én is otthonomban maradok, s mielőtt még komolyabban elkezdtem volna afölött aggódni, hogy mi lesz, hogy lesz itt velem egyedül, szólt a telefon és jelentkezett egy volt tanítványom, s aztán egy másik, egy harmadik, aztán az Igekörös társak többek is, aztán a szomszédból valaki, körülvettek mint jó angyalaim, már vagy heten is vannak... Mennyire hálás vagyok értük, mennyire örülök, Isten gondviselő szeretetének ujjlenyomatát látom benne!

Újabb örömöm volt, hogy erre az "érett hitre" való rácsodálkozásomra,

mintegy útjelzőként kaptam az azt következő napokban két videót is az Igekörös társaktól; Az egyik Placid atya előadása. Ez egy 2 órás felvétel, ahol Placid atya részletesen elmondja életének sorát, kifejtve benne a 4 élet-szabályát. A másik videó a nemrég elhunyt Sajó Mátyás "Matyi" tanúságtétele. Azt hiszem jobb példázatokat nem is kaphattam volna az ÉRETT HIT-tel való "találkozásra", vagy az abban való gyönyörködésre, vagy inkább az utána való vágyódásra!

Több örömet nem írok. Van több is, de ezek magasodtak ki a többi közül. És a 84 zsoltár 7 versszaka: *"Átmenvén a Siralom völgyén, forrássá tesz az"*. Én valóban úgy érzem, hogy templommá vált most a szobám és vigyázok arra, hogy a vasárnapi misére ugyanúgy ünneplőbe öltözzem, s még a papucs helyett is a vasárnapi cipőmbe megyek be a "szobámnak templomába"!

Imádság az egyházközség megújulásáért

**Mindenható és irgalmas Isten,
ég és föld teremtője!**

Hallgasd meg szeretett gyermekeid
imáját!

Töltsd be fényeddel
egyházközségünket, amit most
neked ajánlunk, ahol olyan régóta
akarnak az emberek megismerni és
szeretni Téged! Tárd ki az ajtókat
és a szíveket, hogy Fiad
beköltözhessen!

**Úr Jézus Krisztus, az emberiség
testvére!**

Te ismered örömünket,
fájdalmunkat, szükségünket.
Engedd, hogy felismerjünk Téged,
mint Megváltónkat és üdvözítőnket!

Adj nekünk vágyakozást és
reményt egy Istenben gyökerező
élet után.

Áldd meg mindazokat, akik keresik
az igazságot! Adj erőt és
bátorságot azoknak, akik országod
eljöveteléért fáradoznak!

Szentlélek, szeretet lelke!

Újítsd meg pünkösöd csodáját
egyházadban itt és most! Készíts
fel minket, hogy befogadhassuk
ajándékaidat, melyekkel el akarsz
halmozni minket.

**Szűz Mária! Megváltónk
Édesanyja.**

Rád bízunk az itt élő embereket.
Érintsd meg a szívüket. Vezesd
őket szeretett Fiadhoz. Ti összes
szentjeink! Akik különös módon
megismertétek és megéltétek Isten
Igéjét., imádkoztatok értünk, hogy
Isten országa láthatóvá váljék
bennünk és általunk!
Amen.